

SỰ PHỤ BI MẬT CỦA HOÀNG-NHIÊN-KHANG

LỤC-QUAN-ANH hít hoan chạy lại chấp tay hỏi :

— Thưa cha, cha có thấy mệt không ?

Lục trang chụm lắc đầu, tươi cười đáp :

-- Bỏ lâu ngày, hôm nay được lại một chút cho đỡ gãn cổ.

Hai vị trạc chủ chạy lại, trời gờ Hoàng-Nhiên-Khang như cũ

và thưa rằng :

-- Hiện nay trong nhà giãm tên Đoàn chỉ-huy-sứ đại binh mã,

còn dư một cái cùm sắt thật kiên cố, xin cho cùm thàng quý này

vào đó cho yên trí.

Lục trang chụm vuốt râu nói :

-- Họp này an trên ngôi trước đã quen, xưa nay đề đầu cưới

về thưa họ quá nhiều. Nay cũng nên cho chúng nắm ít mối vự

ủa nhà giãm. Quả báo nhân tiền, tưởng thật đúng lắm vậy.

Vì vậy mà thánh như có dạy :

„Lý cái đạo của người dè dặt cái thân mình - quả chí lý.

Hoàng-Nhan-Khang bị trời cò nằm dưới đất, mồ hôi ra ướt đầm đìa, toàn thân mệt mỏi đau nhức như điên. Nhưng y vẫn cố bám mỗi chịu đựng, không hề kêu rì than van.

Lục trang chủ động mỗi từ tâm bảo gia đình :

— Hãy đưa hân vào đây cho ta.

Hai tên trang dính đến đỡ dậy, nhưng Hoàng - Nhan - Khang không thể nào nhấc bước được, vì từ chỉ mềm nhũn như hồ thiêu. Sau cùng hai tên này phải xóc hai bên khiêng y đem vào gần bên cạnh Lục trang chủ.

Ông đưa tay điếm vào mấy nơi, và xoa bóp vài cái. Hoàng-Nhan-Khang đã cảm thấy khoan khoái hết cơn nhức mỏi nữa.

Chàng quá sức ngạc nhiên, trong bụng suy nghĩ :

— Chẳng hiểu tại sao người này xuất thế và điếm huyết giống y như sư phụ bí mật đã dạy mình trong hậu viện của Vương phủ? Hay là giữa hai người có sự liên hệ và mặt thiết đây chăng?

Hoàng-Nhan-Khang dính hỏi, nhưng chưa kịp nói thì Lục trang chủ đã ra lệnh cho gia đình đem nhốt vào hầm phía sau trang viên rồi.

Các đầu lãnh, trại chủ cũng lần lượt cáo từ ra về.

Lúc bấy giờ Lục trang chủ mới tươi cười nói chuyện cùng Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung :

— Rất tiếc có chuyện bất ngờ, vì bọn nhỏ nùng nòi lừa thẳng đã làm phiền lòng nhị vị. Tôi xin thành thật xin lỗi nhé.

Hoàng-Dung nhận thấy Lục trang chủ đã xử dụng các thế cho đến lối điếm huyết, thứ nào cũng giống hết của gia đình mình nên trong lòng vô cùng thắc mắc. Tuy nhiên, nặng vẫn giữ y điếm tĩnh ngáy ngủ như không biết gì hết và hỏi rằng :

— Có lẽ tên này lên vào đây ăn trộm rồi bị bắt được phải không?

Lục trang chủ đáp :

— Nó ăn trộm nhiều lần rồi chứ không phải một bận này mới thôi? Nhị vị đừng quan tâm đến chuyện quá vật vạnh ấy, xin mời lại đây, chúng ta cùng xem lại bức bản đồ hồi này. Bọn này làm trở ngại thú vui của mình, đáng giận thật.

Lục-Quán-Anh rút lui ra ngoài.

Còn ba người xúm lại xem như cũ.

Quách-Tĩnh nhìn vào bức họa như đám rừng rậm, chẳng hiểu gì hết.

Lục trang chủ thì luôn miệng nói với Hoàng-Dung, thao thao bất tuyệt chỉ chỗ này, giải thích chỗ nọ. Cả hai bàn luận đi đến độ say mê và tương tác lẫn.

Trong hai ngày qua, Quách-Tĩnh, Hoàng-Dung, chỉ bàn luận về võ nghệ. Cả hai cứ đóng vai một đặc về phương diện này. Trong mọi việc bàn luận, Quách-Tĩnh đều nhường cả cho Hoàng-Dung đối đáp hết.

Vì vậy cho nên Lục Trang-chủ dính ninh Hoàng-Dung giỏi vào chứ chẳng hiểu tý gì về võ thuật.

An cơm sáng xong, Lục Trang-chủ truyền cho gia đình dẫn hai người đi thăm Thạch-Động Trương-Công như đã hứa lúc trước.

Chỗ này có cả thảy 2 cửa động, quả là nơi đẹp đẽ kỳ khu, một thung cánh h nơi đầm sạch. Trong động có nhiều màu sắc đặc biệt, thâm thạp và huyền bí. Luôn luôn có một màn sương trắng đục bao phủ như mây trắng nơi động thiếu thái của hai chàng Lữn, Nguyễn ngày trước.

Hai người mê say đi du ngoạn hết chỗ này sang chỗ khác không biết chán. Cứ quanh co theo các lối mà hoàng hôn đã xuống từ lúc nào không hay.

Khi về đến trang viên thì đã tối mịt.

Cơm nước xong, lúc nằm nghỉ, Quách-Tĩnh hỏi Hoàng-Dung :

— Bây giờ chúng ta có nên ra tay cứu dùm hân hay không em?

Hoàng-Dung đáp :

— Việc này chưa vội làm. Chúng ta hãy thông thả chờ đợi ngày nữa sẽ hay. Nơi đây còn làm chuyện đáng tìm hiểu lắm. Trước tiếp mình nên biết rõ Lục Trang-chủ thuộc hạng người nào mới được.

Quách-Tĩnh đáp :

Câu gì mà nghẹn nữa. Ông ta bản lãnh phi thường, võ nghệ giống hết của gia đình nhà em rồi. Chỉ hiềm vì chưa đánh nhau nên chẳng rõ quen hay lạ mà thôi.

Hoàng-Dung gật gù nói :

— Qua là thật! Trang chủ bản thân bất loại chẳng hề đi đâu ra. Thế tại sao ông ấy luôn tưởng tượng về vợ chồng Mai-Siêu-Phong như thế nhỉ?

Tuy hai người rất nghi hoặc, nhưng vì ngại câu tai vách mạch rừng, nên không bàn tán thêm nữa.

Hai người chia tay nhau về giường nằm. Hoàng-Dung đưa tay dùng phách-không-chuồng tắt phốt ngọn đèn rồi mới ngủ.

Nửa đêm, Hoàng-Dung chợt tỉnh dậy. Nàng lắng tai nghe có chân đi rón rén rất nhẹ. Một chập sau nghe «bộp» nho nhỏ hình như có tiếng đá ném dò đường.

Tức thì cả hai trong chăn nhòm dậy, lại cửa vén rèm nhìn ra. Thình lình có một bóng đen bay vút ngang trước mặt rồi hiện mất phía sau đồng đá dằng trước.

Nghe ngóng không động tĩnh, bóng đen đứng lên nhìn xung quanh một chập rồi rảo bước đi lại phía Đông. Quách-Tĩnh đoán bóng đen này là một người lạ mặt đến đây dò xét chứ không phải người trong trang viện, mà cũng không phải là đạo tặc.

Khi mới đặt chân vào Quy-Vân-Trang, Hoàng-Dung cho đây là nơi bàn doanh, nơi trú ngụ của bậc lãnh tụ chỉ huy bốn cường khấu Thái-Hồ. Nhưng từ khi thấy những sự đáng nghi ngờ về con người của Lục trang-chủ thì nàng đoán chỗ này còn ẩn chứa rất nhiều sự bí mật nữa, cố tìm cho ra.

Nhận tiện hôm nay đuổi theo người này, cả hai muốn dò xét cho ra sự thật để xem thử thế nào.

Nghĩ như vậy, Hoàng-Dung nắm tay Quách-Tĩnh cùng nhảy tuốt ra ngoài, lặng lẽ đi theo bóng lạ khi này.

Đi theo đó một chập, Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung đều nhận thấy kẻ này là một người con gái. Nàng có vẻ thiếu kinh nghiệm giang hồ nên có sự sợ xuất và bỡ ngỡ lắm.

Hoàng-Dung đã ranh mãnh lại tò mò hơn ai hết. Nàng quyết xem cho được mặt người này nên vội lách chân bước thật mau đến nấp sau một cánh cửa, ghé mắt nhìn qua khe hở. Khi người ấy vừa chường mặt qua, chỗ ấy bất giác nàng bỗng bật cười, vì không ai xa lạ, mà chính là Mục-Niệm-Từ tỷ tỷ.

Hoàng-Dung nghĩ bụng :

— A, phải rồi, bà chị mình đi giải thoát cho ý trung nhân đấy. Mình có theo dõi thử hai người toan tính những gì và cũng nhận dịp này ta thưởng thức thủ đoạn của chị ấy ra sao ?

Nhìn thấy Mục-Niệm-Từ chạy tới rồi trở lui, qua lại một hồi chẳng ra đường lối chi nữa, Hoàng-Dung biết nàng đã lạc đường trong trận đồ rồi.

Lối bày bố trong Quy-Vân trang đối với Hoàng-Dung không có gì là khó khăn, nhưng đối với những người khác thì chẳng khác gì người mù không có gậy, không tài nào thoát ra được.

Lối sắp đặt dựa theo phương vị như định trong tám quẻ kinh dịch. Nàng đã được thân phụ là Hoàng-Dược-Sư giảng giải tường tận. Hơn nữa lối sắp đặt trên Đào-Hoa đảo cũng y như vậy, và còn kỳ xảo nhiều hơn mấy lần. Tại đây có vẻ đơn sơ hơn. Nhưng một khi nấp đã nắm rõ nguyên tác căn bản rồi thì đầu xếp đặt ra sao cũng tìm được dễ dàng như trở bàn tay.

Nhìn thấy bạn mình đang bối rối vì lăm đường, Hoàng-Dung nghĩ bụng :

«Nếu không chỉ đường thì đầu có một trăm năm chị ấy cũng loay hoay trong ấy mãi mà thôi.»

Thấy bạn mình chung thủy, đã lặn lội đường xa đi cứu tình nhân, Hoàng-Dung cũng thương hại. Nàng đến nấp sau bệ nước, hờm sẵn một nắm đá cuội. Nàng lấy một viên, ngay lúc Mục-niệm-Từ đang đứng ngơ ngác tìm đường, ném thẳng vào con đường phía bên trái rồi cố đổi giọng nói :

— Theo đó mà đi tới là đúng.

Nói xong nàng phi thân nấp sau một cụm hoa thật kín. Mục-niệm-Từ đang phân vân chưa biết ra lối nào, bỗng nghe tiếng động thì giật mình như lão liên rồi rút gươm chạy lại khóm hoa xem thử. Quách-Tĩnh, Hoàng-Dung đã lách lẹ lách vào nơi khác rồi.

Vì tài khinh công của hai người đã vượt Mục-Niệm-Từ quá xa, nên nàng không thể nào tìm ra được.

Mục-Niệm-Từ sợ quá rợn óc cùng mình. Nhưng nàng tìm mãi không thấy ai hết, càng thêm lo lắng. Cuối cùng không biết làm sao hơn, nàng mới nghĩ bụng :

— Ta thử nghe theo lời chỉ điểm, may ra... biết đâu.

Nghĩ thế rồi cứ bước qua phía đó mà đi tới.

Thế rồi cứ mỗi khi đi lạc đường hay gặp chỗ bí thì lại có một viên đá khác chỉ điểm. Lúc bấy giờ Mục-Niệm-Từ mới định mình đã được cao nhân chỉ điểm, cho nên lòng đi theo. Quanh co một chập đã đến cùng đường. Bỗng đâu có một hòn sỏi xé gió veo veo chạm vào cửa một gian nhà ở trước mặt. Ngay lúc đó có hai bóng người thấp thoáng mờ mờ rồi mất hút.

Mục-Niệm-Từ chột hiều, chạy ngay lại nhà Ấy. Nàng thấy hai người lính gác đã bị ai điểm huyết từ lúc nào, đang ngồi dựa bên vách, hết tỉnh.

Mục-Niệm-Từ đoán chắc hai vị vừa rồi đã ra tay giúp mình, nên bước lại cửa song nhìn vào trong, thấy tối om.

Nàng khẽ gọi :

— Anh Khang, anh có trong Ấy không ?

Hoàng-Nhan-Khang đang ở trong phòng Ấy. Chàng đang ngạc nhiên vì sao hai tên lính gác bỗng nhiên trở nhào xuống đất không cục cựa ? Khi nghe tiếng gọi, lại đứng tên mình thì mừng rỡ và hỏi hớp chưa biết là ai, vội hỏi :

— Phải, chính tôi đây. Ai đó ?

Mục-Niệm-Từ mừng hết chỗ nói. Nàng vội vàng chồm vào nói nhỏ nhỏ :

— Em đây. May nhờ có dì nhân đưa đường, em đến được đây để giải thoát cho anh. Anh sửa soạn để cùng trốn mau lên.

Hoàng-Nhan-Khang đã nhận ra, tiếng nói của Mục-Niệm-Từ nên hỏi ngay :

— Em có đem dao kiếm tốt chặt được sắt hay không ?

Mục-Niệm-Từ hỏi :

— Để làm chi vậy ?

Hoàng-Nhan-Khang không đáp, chỉ rung mấy sợi dây xích kêu loảng xoảng là nàng đã hiểu ngay.

Nàng vội đưa tay ra sau lưng rút con dao trủy thủ, nhưng không còn nữa. Bây giờ nàng sợ, nhớ đã đem tặng cho Hoàng-Dung hôm nọ rồi.

Hoàng-Dung, Quách-Tĩnh đang nấp trên nóc, nghe hai người nói chuyện đã hiểu liền, Hoàng-Dung ghé tai Quách-Tĩnh nói nhỏ :

— Mình xem thêm một chút coi họ làm được trò chi rồi sẽ cho mượn dao cũng chẳng muộn.

Quách-Tĩnh khẽ gật đầu. Trong lòng chàng cũng tức cười thầm cho người yêu của mình quá mức tình nghĩa.

Bỗng Mục-Niệm-Từ nói :

— Chờ em đi tìm búa chặt sắt nhé.

Hoàng-Nhan-Khang nghiêng răng mỉm cười đáp :

— Em không nên đi xa. Chốn này vô cùng bí ẩn và nguy hiểm lắm. Nếu chẳng may có xảy ra chuyện gì, chẳng những làm hại đến tánh mạng em, mà anh cũng chẳng biết nhờ ai cứu thoát.

Mục-Niệm-Từ hỏi :

Vậy đành chịu thua sao ? Hay là để em công anh vậy nhé.

Hoàng-Nhan-Khang đáp :

— Chúng xiềng anh vào một cái cùm thật lớn. Chẳng lẽ em phải mang cả anh và cả cái cùm to tướng này nữa thì đi sao cho nổi.

Mục-Niệm-Từ tức quá, tức trời khóc và dăm ngực than :

— Thế thì biết làm sao bây giờ, hở trời ?

Thấy người yêu hết lòng lo lắng cho mình, Hoàng-Nhan-Khang cũng xúc động. Chàng bảo nhỏ nhỏ :

— Em, em yêu quý ! Hãy lại gần đây anh bảo.

Mục-Niệm-Từ cũng biết rõ tánh si tình của ý trung nhân, nhưng nàng không muốn cãi lại. Nhưng trước khi xích lại gần, nàng nghiêng nghĩ dẫu trước :

— Hai ta đang ở trong hoàn cảnh vô cùng bí mật, mạng sống đang bị đe dọa, anh cố tình toán gi thì làm cho mau, đừng đùa giỡn dấy nhé.

Hoàng-Nhan-Khang hiểu ý nàng, vui vẻ bảo :

— Không đâu ! Ai lại đùa bỡn trong lúc này bao giờ. Anh cần dặn nhỏ em một câu chuyện, phải nói nhỏ vào tai mới được.

Mục-Niệm-Từ không tin, đang do dự, nhưng nàng chột nghĩ mình đã quên hết mọi sự hiểm nguy mà tới đây, thì còn e dè gì nữa. Thôi cũng nán chiều chẳng một chút xem thử. Nghĩ rồi nàng bước sát lại một bên.

Hoàng-Nhan-Khang nói nhỏ nhỏ :

— Tại sao em biết anh ở đây mà tìm đến ?

Mục-Niệm-Từ đáp :

— Còn tại sao nữa ? Em đã nói với anh là khi nào em cũng theo dõi anh cả. Vì vậy nên sau khi anh làm nạn là em biết ngay.

Hoàng-Nhan-Khang thấy lòng se lại vì cảm động. Chàng nói thiệt thà qua hơi thở :

— Em, em xích thêm một chút nữa, anh dặn nhỏ riêng em nghe mà thôi.

Mục-Niệm-Từ ngồi xích lại, sát ngay bên cạnh Hoàng-Nhan-Khang. Hai má kề nhau, Hoàng-Nhan-Khang âu yếm nói :

— Anh đến đây với danh nghĩa khám sứ đại thần Kim-quốc,

Bọn chúng đâu có thêm ba đầu sáu tay cũng không dám giết hại. Mặc dầu bị giam tạm, nhưng anh thấy nếu thời gian kéo dài lâu, sẽ làm lỡ dở bao nhiêu công việc trọng đại của phụ vương quốc phò. Anh nhờ em giúp chờ một việc. Và chỉ một mình em mới có thể đảm nhiệm được mà thôi. Ngoài em ra không một ai có thể đủ tin cậy.

Mục-Niệm-Từ khẽ hỏi :

— Chuyện chi, anh cứ bảo thật ra xem.

Hoàng-Nhan-Khang nói :

— Em cởi hộ anh chiếc túi gấm đeo nơi cổ. Trong túi có đựng chiếc ấn vàng của khâm sứ toàn quyền Kim quốc.

Mục-Niệm-Từ vâng lời. Hoàng-Nhan-Khang mở ra lấy cái ấn đưa cho nàng, và bảo :

— Em hãy đưa ấn này cho Thừa-Tướng Sư-Do-Viện của triều đình nhà Tống tại phủ Lâm-An.

Mục-Niệm-Từ khẽ kinh đáp :

— Em là một người con gái tầm thường làm sao gặp được vị thừa tướng. Em nói làm sao để người ta tin chứ ?

Hoàng-Nhan-Khang đáp :

— Khi thừa tướng trông thấy ấn này, hẳn sẽ tiếp đón em vô cùng trọng thể. Em tin cho hẳn rõ anh đã bị bọn thảo khấu Thái-hồ bắt giữ, và yêu cầu hẳn nhớ kỹ câu chuyện này.

• Nếu sứ Mông-Cổ đến kinh đô, đừng để hẳn giáp mặt Tống-Đế, mà phải bắt giết ngay tức khắc.

Mục-Niệm-Từ ngơ ngác hỏi vặn lại :

— Ủa, vì sao phải làm vậy ?

Hoàng-Nhan-Khang nghiêm nét mặt với vẻ đáp :

— Em chỉ cần biết chừng ấy thôi. Đây là một vấn đề quốc gia đại sự. Em không cần biết cũng chẳng nên biết. Anh chỉ mong em chuyển được bao nhiêu đó là đủ rồi. Nếu xong, tức nhiên em đã làm thay anh một vấn đề quốc gia vô cùng hệ trọng đó, em nhé. Nếu tin này đến chệch, để cho sứ Mông-Cổ gặp được vua Tống thì mọi việc hỏng hết. Kim-quốc vì vậy mà phải chịu không biết bao nhiêu thiệt hại đó em nhé.

Mục-Niệm-Từ hẳn khoắn, đắn đo một chút rồi cúi mặt nói luôn một hơi :

— Tại sao lại phải làm vậy ? Sứ Mông-Cổ tội gì phải giết đi ? Quyền lợi của Kim-quốc đâu có can dự gì đến người dân nhà Tống như em. Đừng địa vị em mà làm công việc ấy, em thấy nó chướng quá. Nếu anh không bằng lòng cho em hiểu rõ sự thật, chắc em không thể vâng lời được đâu.

Hoàng-Nhan-Khang tươi cười hỏi :

— Vậy em không muốn làm hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ của Kim-quốc sao ?

Mục-Niệm-Từ hồng ngược mặt lên, quắc mắt sáng ngời, trình trong đáp :

— Cha nuôi của em là cha đẻ của anh. Ông là người Hán. Tất nhiên hai ta cũng phải là người Hán cả. Nếu anh chỉ nghĩ tới Kim-quốc, mà chỉ một lòng phục vụ cho quyền lợi nước Kim thì em e rằng...

Hoàng-Nhan-Khang hỏi gấp :

— Rằng sao ?...

Mục-Niệm-Từ nói thẳng ra rằng :

Mấy lúc này em mến anh vì tưởng anh là bậc tài trí song toàn. Em đâu ngờ anh chỉ mê theo bá phú quý vinh hoa nửa quên cả giang san tổ quốc, cam tâm đi làm tay sai ngoại bang, nuôi mộng làm vua nước Kim sau này. Anh thử nghĩ, một người đàn bà như em mà còn thương giống yêu nòi, nghĩ đến vận mệnh đất nước thay, huống hồ một trang nam nhi như anh mà đi nhận giặc làm cha rồi trước quân thù về kéo dấy đất nước ?

Nghe Mục-Niệm-Từ nói ra mấy câu ấy, Hoàng-Nhan-Khang như nghe sét đánh ngang mày, kim đâm vào ruột. Chẳng tức quá, nhưng cũng hòng chẳng biết nói năng làm sao nữa, cứ làm thỉnh dờ người ra đây.

Mục-Niệm-Từ chưa đã giận, còn nói thêm nữa :

— Đây giang sơn này đã bị ngoại nhân dấy kéo quá một nửa. Chúng ta, con dân nhà Tống, chỉ nghĩ đến nhục này, cũng thấy đau lòng xót dạ rồi. Huống chi có kẻ lại đi cống rắn câu gà nhà, giết đồng bào cũng nói giống để mong tìm phú quý cho bản thân. Như vậy, anh quả là... là...

Nàng nói tới đây quá cảm xúc, nấc lên, lồng rạo rạo xót xa không thốt nổi lên lời. Nàng nắm luôn chiếc Kim ấn trên mặt đất, hai tay bịt mặt, chạy tuốt ra ngoài.

Hoàng-Nhan-Khang thất kinh, vội vã kêu với theo :

— Em, em hãy vào đây. Thật anh quá v làm lỗi, anh muốn nói một lời nữa

Mục-Niệm-Từ đứng bước quay mặt lại hỏi :

— Anh nói gì ?

Hoàng-Nhan-Khang dõ ra giọng tha thiết nói :

— Bây giờ anh đã nghĩ ra con đường sáng rồi. Em chờ anh thoát khỏi chốn này, anh tự ý bỏ cái chức khâm sai, không về Kim quốc nữa. Anh sẽ theo em về quê nhà, chúng ta chung sống bên nhau mãi mãi để ăn năn chuộc lại bao nhiêu sự lỗi lầm từ trước.

Mục-Niệm-Từ thấy Hoàng-Nhan-Khang nói vậy cũng mừng, nhưng lòng chưa dám tin.

Từ khi từ võ chiêu phu gặp được Hoàng-Nhan-Khang tại Quảng-Trường Kim-Bác, Mục-Niệm-Từ đã thấy cõi lòng rung động và trong tim đã in bóng của ai rồi. Nàng đã từng xây mộng đẹp để sau này cùng Hoàng-Nhan-Khang kết nghĩa châu truân mới thỏa chí. Lúc nào nàng cũng tin rằng Hoàng-Nhan-Khang là một tay hảo kiệt trong nghĩa khí, thật khỏi bỏ công kiếm tìm chọn lọc trong bao năm qua.

Khi Hoàng-Nhan-Khang không nhận cha đẻ, nàng tưởng rằng ý trung nhân muốn thi hành mưu kế chi, vì ngại có Hoàng-Nhan-Liệt đứng đó. Ngày Hoàng-Nhan-Khang nhận chức khâm sai đại thần Kim quốc hiệu ngang sang Tống, nàng lại cho rằng ý muốn tìm cơ hội để trở lại với giang sơn tổ quốc. Tin tưởng như vậy nên nàng định mình Khang là một kẻ trượng phu, quả xứng đáng với mỗi tình của mình bấy lâu hằng hoài vọng.

Không ngờ hôm nay, chợt miệng Hoàng-Nhan-Khang đã bộc lộ ra những ý nghĩ xấu xa bên hạ, khiến cho nàng xót xa như một kẻ bị lừa, nàng nhìn thấy Hoàng-Nhan-Khang chỉ là một anh công tử có họ giê diêm dáng, nhưng tâm hồn ghê lở bên hạ.

Người đời không nên xem mặt đặt tên được. Tin tưởng ý trung nhân là một trang yêu nước thương đời, nàng đâu ngờ rằng sự thật hẳn chỉ là một tên tặc mã nhưng bên trong chứa đựng một bụng dạ dè hèn, tham giàu sang, không biết sợ nhục.

Mục-Niệm-Từ càng nghĩ càng thêm ngao ngán. Cõi lòng nàng bỗng trở nên lạnh giá như băng, đứng sững sờ như người chết giá.

Hoàng-Nhan-Khang vốn là tay xảo trá, thấy Mục-Niệm-Từ cương quyết như vậy, vội vàng khuyên nhủ và dỗ ngọt :

— Em, thôi đừng buồn giận nữa. Anh đã biết rõ lỗi lầm, em cũng niệm tình tha thứ cho anh. Ở đời nên chấp kế cố ý, chứ ai đâu nữ đánh đuổi một kẻ đã chịu thua và biết phục thiện ?

Mục-Niệm-Từ vẫn đứng lặng yên không trả lời.

Hoàng-Nhan-Khang làm ra bộ thiết tha sâu sảo, than một mình :

— Đến giờ phút chốt mợ anh mới cho biết chia ruột anh là dường phợ của em. Bả chưa kịp nói rõ thêm sự tình khước chiết thì đã sớm tách cõi trần. Rồi vì đau buồn dồn dập, anh còn hạng đơ nào mà suy nghĩ nữa. Cháu người nào biết nữa để giải thích thêm. Như thế, anh khỏi làm lạc sao được.

Mục-Niệm-Từ cảm động tin liền, nằng nghĩ :

— Té ra chàng chưa rõ hết đầu đuôi câu chuyện, thế thì ta cũng không nên trách. Ta đâu nữ nặng lời với một người chưa hiểu rõ nguồn gốc của mình. Có lẽ hạo, một thanh niên mặt mày đẹp đẽ-dường ấy, lại có tâm hồn ghê lở, hành động ngu si như loài trâu chó hay sao ?

Nghĩ vậy, nằng dịu giọng bảo :

— Thôi, câu chuyện đem ăn vàng đi tìm thừa tướng, xin hãy gác lại một bên đi.

Ngay bây giờ còn phải đi tìm Hoàng-Dung hiền muội, mượn thanh đao trủy thủ đem về chặt xích cho anh đây.

Hoàng-Dung và Quách-Thị nấp trên nóc nhà theo dõi câu chuyện của hai người không sót một lời.

Lúc đầu, Hoàng-Dung muốn trả lại thanh Trủy-Thủ để cắt hộ giấy xích cho Hoàng-Nhan-Khang. Nhưng lúc sau, khi được nghe hẳn nói toàn những chuyện âm mưu liên lạc giữa Kim-Bang và tên Thừa-tướng nhà Tống, thì nàng hốt nóng bừng bừng, nghĩ bụng :

— Chả ta oán giận giặc Kim xâm lăng, xem chúng là kẻ thù số một. Chẳng lẽ ta đi giúp điều kiện để thả một tên làm tội mọi cho tội Kim sao. Mực kẻ hèn. Thôi không cần cho mượn nữa. Để bị nhốt thêm một thời gian nữa cho biết thân. Thật là quân hèn hạ đáng khinh quá.

Lúc ấy có tiếng Hoàng-Nhan-Khang hỏi :

— Đường xá trong trang viện này vô cùng hiểm ác, tại sao em biết ngõ vào được nơi này ?

Mục-Niệm-Từ đáp :

— Lúc này em cũng đi lạc đường, không tìm ra lối thoát. Cũng may nhờ dị nhân chỉ điểm cho. Vì ấy chỉ bị mặt giúp đỡ chứ không hề ra mặt.

Hoàng-Nhan-Khang suy nghĩ một chập rồi nói :

— Em à, việc ra vào nơi trang viện vô cùng khó khăn. Nếu em trở lại lần nữa e phải bị người trong này biết được thì nguy lắm. Em có thể tìm họ một cao nhân đến giải cứu cho anh được không ?

Mục-Niệm-Từ lắc đầu lia lịa và nói :

Hoàng-Nhan-Khang vội cải chính :

— Anh đầu nhờ em tìm thừa tướng nữa. Anh muốn em đi tìm họ vị sư phụ bị mặt của anh mà thôi.

Mục-Niệm-Từ hận hoạn lại gần chàng. Hoàng-Nhan-Khang nói :

— Đây, em cầm cái đai vàng của anh, lấy mũi dao khắc ngay vào chỗ kim hoàng một hàng chữ nhỏ :

« Hoàng-Nhan-Khang mắc nạn tại Quy-Vân-Trang phía Tây Thái-Hồ ».

Em cần khắc cho sâu để sư phụ anh sẽ mới đọc được, vì người bị mù cả hai mắt.

Em mang đai này về xứ Tô-Châu cách 30 dặm, phía Bắc, tìm một tòa cổ miếu ở giữa khu rừng hoang. Kim cố tìm một nơi có bày 9 cái sọ người sắp ba lớp thành hình chữ phàm...

Mục-Niệm-Từ ngất lịm :

— ĐỀ làm gì thế anh ?

Hoàng-Nhan-Khang nói tiếp :

— Em đề anh nói hết lời đã.

Sư phụ anh bị mù mắt không trông thấy. Em đem chiếc đai này bỏ trong đồng sọ người, chôn lên trên chiếc chót. Sư phụ anh sẽ đến thăm chừng đồng sọ. Lúc thấy cái đai, người sẽ mò vào các chữ đọc được, biết rõ chỗ anh làm nạn tìm đến giải cứu.

Anh xin em nhớ một điều là phải hết sức thận trọng khi đến chốn này. Lúc đặt cái đai trên đồng sọ rồi, lập tức xa lánh ngay. Nếu sư phụ anh biết được sẽ nguy hiểm cho tánh mạng em lắm. Vì người hung ác vô cùng. Hễ ai lọt vào phạm vi của người phải bị mất mạng tức khắc.

Sư phụ của anh vô nghệ hết sức cao cường lại còn am hiểu thuật pháp nữa. Người đã ra tay thì nhất định cứu anh được ngay.

Em nhớ chờ anh ở cửa quán Huyền-Diệu gần thành Tô-Châu nhé.

Mục-Niệm-Từ vẫn chưa tin, ngồi ngơ không muốn nhận. Nàng bảo Hoàng-Nhan-Khang :

— Vạy anh phải chờ đợi em là sau khi xong việc này, vĩnh viễn thoát ly gia đình vương giả, không được nhìn nhận kẻ thù là cha để bán nước cầu vinh nữa.

Hoàng-Nhan-Khang không bằng lòng đáp :

— Ta đã nhún lún bày tỏ càng trắng công em, mà em chưa tin sao ? Muốn chắc chắn, em cứ theo dõi hành động của anh sau này sẽ rõ. Hà tất buộc anh phải chờ đợi nặng lời. Lời thề một khi mắc phải, nguy hại không lường nổi.

Mục-Niệm-Từ thấy chàng nói cũng vui lòng. Nàng nhận đại rồi dặn một lời chốt.

— Em chỉ mong anh giữ đúng, lời nói danh dự. Em thế nào cũng tìm ra sư phụ của anh. Anh cứ yên chí chờ đợi kết quả. Thời, em đi đây.

Hoàng-Nhan-Khang gọi vói theo :

— Em, em, lần cách biệt này có lẽ còn lâu lắm chưa biết chừng nào sum hiệp vạy em trở lại anh nói thêm câu này nữa.

Mục-Niệm-Từ quay mặt nhìn trời, khoác tay đáp «thời» «đủ rồi» và cứ tiến bước.

Hoàng-Nhan-Khang vấp nói thêm, càng thiết tha hơn nữa.

— Em của anh, nếu chẳng may thầy anh không chịu đến thì ngày tái ngộ của đời ta thật quá mơ hồ. Vạy cuộc gặp gỡ hôm nay kẻo như lần chót. Anh cần chúc em của anh được...

Rồi chàng giả bộ nức lên vì quá cảm động, không nói được hết lời.

Mục-Niệm-Từ nghe mấy lời chỉ thiết bỗng chạnh lòng, thở dài một tiếng, quảy chân trở lại. Hoàng-Nhan-Khang bỗng nàng đề ngồi trên lòng, má áp má, tay cầm tay... Thế mới biết đàn bà nhẹ dạ. Dầu cứng chèo máy, khéo dỗ cũng mềm lòng.

Nhưng trong hai người cùng nhau lưu ý, Mục-Niệm-Từ vẫn có cảm giác là chàng ta chưa thành thật lắm. Nàng bèn đứng dậy, nhìn thẳng vào đôi mắt người yêu nói câu chốt :

— Anh à, nếu sau này anh không giữ tròn lời ước hẹn, thì em sẽ xin chết ngay trước mặt anh lập tức. Anh nghe chưa ?

Hoàng-Nhan-Khang đang để mê hồn khắp mặt người yêu,

bỗng nghe nói đến chuyện tương lai, buộc mình phải giữ lời cơm kết, bỗng thấy bóng hoàng cả tâm thần. Chẳng buồn lòng đôi tay, Mục-Niệm-Từ thừa cơ thoát được. Nàng vọt ra phía cửa Lành như một làn khói.

Mỹ nhân đi rồi, mùi hương trinh nữ vẫn còn quyện lảng đâu đây, khiến cho Hoàng-Nhan-Khang càng nghĩ càng ngầu ngơ luyến tiếc.

Mục-Niệm-Từ ra khỏi cửa, được Hoàng-Dung nắm sợi chỉ điếm qua khỏi khu vườn, khi đến chân tường thì nàng vội sụp quỳ xuống lạy tạ thỉnh không mấy cái, miệng nói bằng quơ.

— Vì ngài không ra mặt, nên tiên nữ chẳng có hân hạnh được diện kiến tôn nhan. Vậy mấy lạy này kính gửi gọi là tạ ân trong phút hiếm quý.

Bóng cô tiêng nói lảnh lớt qua tiếng cười :

— Ô, ta chẳng dám !

Mục-Niệm-Từ đứng sững, ngơ ngác nhìn quanh tu ngi :

— Ủa, lạ quá, tiếng ai quá quen ! Hay là Hoàng-Dung muội muội ? Nàng ở đâu đây mà cứu giúp được mình như thế này nhỉ ? Nhưng vì cần phải đi ngay, hơn nữa xung quanh tuyệt nhiên không có một hình bóng, không một tiếng động, nàng chẳng dám chần chừ, lao mình qua đầu tường vội biến mất vào màn đêm đen ngịt.

Mục-Niệm-Từ trở thuật khinh công đi khỏi Quy-Vân-Tràng trên mười mấy dặm đường. Vì thấy trời còn đêm, nàng bèn tựa mình vào một gốc cây ngủ tạm để lại sức. Sáng sớm tinh sương nàng thờ dầy tiếp tục đi một đoạn nữa và tìm thuyền vượt qua Thái-Hồ để đến thị trấn Tô-Châu.

Thị trấn Tô-Châu là một nơi phồn hoa trù phú vào bậc nhất về phía Đông-Nam Trung-Quốc. Tuy mức hoa lệ không bằng xứ Hàng-Châu, nhưng Tô-Châu cũng là một nơi đầy giàu đẹp, nổi tiếng gỏi Hết tral xinh.

Hồi ấy các quan lại triều Tống vợ vạt tại cả tài nguyên, tiền bạc khắp các miền đem về xây dựng sự tráng lệ cho hai thị trấn Hàng-Châu và Tô-Châu. Nơi đây dân chúng chỉ cầu an vui hưởng mức sống xa hoa đầy đủ, chẳng mấy ai nghĩ đến một phần lớn đất nước đã rơi vào tay ngoại bang, và hàng mấy triệu triệu sinh linh đang quần quật rên siết dưới gót giày quân xâm lược.

Mục-Niệm-Từ canh cánh mối lo bên lòng, chẳng quan tâm

đến một việc gì khác. Nàng tìm một quán trọ, lu qua loa vài miếng, nghỉ sức vài giờ rồi lại tiếp tục lên đường, theo đúng lời căn dặn của Hoàng-Nhan-Khang để tìm vị sư phụ bí mật.

Ra khỏi thị trấn, Mục-Niệm-Từ đã đi theo một con đường vắng vẻ, mỗi lúc phong cảnh càng trở nên hoang vu heo lánh. Từ từ vắng vẻ hơn quanh vô cùng.

Mặt trời chen núi, bóng tối dần dần che phủ đó đây, thỉnh thoảng có nổi lên một vài thứ tiếng kêu văng vẳng, nghe rợn cả người.

Theo lời căn dặn của người yêu, nàng cứ theo hướng tây đi mãi. Khi đã vào khu rừng vắng thì vụn vặt đã lờ mờ, khó mà tìm ra cho được nơi nào có đặt chân cái sợ người.

Mục-Niệm-Từ phân vân quá nghĩ bụng :

— Đêm nay mình cần tìm xóm ngụ nhờ một hôm, sáng ngày mai sẽ tìm lại nữa.

Nàng lên trên một mỏm núi cao nhất, đưa mắt nhìn khắp xung quanh. Tít tận đằng xa, nơi hướng tây lờ mờ có dạng nhà cửa nhỏ nhỏ. Nàng mừng rỡ, vội vàng dùng khinh công chạy về hướng đó.

Đến nơi chẳng thấy nhà cửa gì mà chỉ có một ngôi miếu xưa nho nhỏ, vách đất cột xiêu. Căn cửa có ba chử thật lớn và rõ ràng « Được-Vương-Miếu ».

Nàng đánh bạo đưa tay khẽ đẩy một cái, cánh cửa lâu ngày bị mục nát, theo bàn tay bà nhào xuống, Mục-Niệm-Từ mất đà bất ngờ, cũng chúi té theo. Cát bụi bay lên ào ào, uế khí xông ra thật khó chịu.

Tòa cổ miếu bị hoang phế lâu ngày không ai quét dọn cho nên đã đồ nát theo sự tàn phá của thời gian.

Nàng đứng dậy, lén vào chánh điện, thấy tượng phật lảng đó ngồn ngang, màng nhện giăng đầy, mùi đất ẩm mốc xông lên thật khó thở.

Phía trước còn một chiếc sập đất. Nàng dùng tay đẩy thử thấy còn chắc, nên cả mừng chạy ra ngoài bệ cây làm chòi.

Nàng quét hết cát bụi trên sập, dùng cánh cửa gãy chắn ngang lối vào, đem lương khô ra ăn đỡ đói, bỏ cái bao sau lưng ra làm gói rồi nằm xuống nghỉ tạm.

Tòa miếu cũ nằm giữa rừng sâu, bốn bề quanh hia vắng lặng. Ngoài tiếng dế kêu rì rả, trùng khộc thâu canh không còn một tiếng động gì khác nữa.



Nằm dưới chân, vát tay lên trán, Mục-Niệm-Từ nghĩ đến số phận hẩm hiu, mồ côi cha mẹ, thân gái long đong bất giác chan hòa giọt lệ. Nàng nhớ đến tình quân, giờ này đang bị kiêu khích nằm trong ngục tối, lại hy vọng sẽ tìm được người bị một giải thoát cho chàng nên cũng tin tưởng mà vơi bớt phần nào nỗi chua cay của số phận.

Nàng tự thấy thân mình đau vất vả, nhưng còn sống sướng hơn cái cảnh của tình quân đang ở trong tay bọn cướp. Ngày nay nàng định ninh cứ lo lắng cho chàng đừng mệt. Dầu sau này, nếu chàng có đem lòng phụ ước cũng khỏi ân hận gì.

Hết chuyện này đến chuyện khác, Mục-Niệm-Từ miễn man suy nghĩ, ngủ lúc nào không biết. Đến khi giật mình tỉnh dậy, nhìn ngoài trời vào khoảng quá canh ba.

Thần trí lơ mơ, không suy nghĩ đến điều gì nữa, nàng lắng tai nghe những tiếng động của rừng khuya. Bên ngoài xen với tiếng gió rít ngàn cây xào xạc thỉnh thoảng xen vào những tiếng lạ lùng khác nữa, không phải tiếng thông reo cũng không giống như suối chảy.

Nàng hoài nghi suy nghĩ không ra, lắng tai nghe thâu, thấy những tiếng này cứ tiếp tục mãi mãi không dứt, càng lúc càng nhiều thêm cứ xoáy vào tai nghe rì rì, thật dễ sợ.

Nàng rón rén ngồi dậy. Nhìn ra ngoài trời, thấy trăng treo vàng vọt, rừng núi thâm u. Từ đằng xa có không biết cơ man nào là rần, rần đen, rần xanh, rần đỏ, sọc lớn có, bé có, lù lục kéo nhau đi như nước thủy triều, tiếng kêu xào xạc, rì rì. Chúng kéo lướt qua đường, không bỏ vào cỏ miếu. Tuy nhiên, khi chúng đi ngang qua, mỗi thanh hơi xôm vào mũi khó thở.

Một chớp thật lâu, dần dần mới đi qua hết. Sau cùng có ba người ăn mặc đồ trắng, tay cầm gậy dài đi theo, hình như họ đi lửa rần.

Nàng suy nghĩ mãi chẳng biết rần của ai và đi về nơi nào?

Mục-Niệm-Từ vội vàng rút vào trong miếu chõ, ngồi yên không dám cử động. Khi không còn nghe rần kêu và tiếng chầu chầu hết còn chạm trên lá mực trong rừng, nàng mới thấy yên lòng và suy nghĩ.

— Trời ơi, dễ sợ quá, té ra ở đời lại có chuyện quá kỳ lạ!

Người ta nuôi rần và lửa chúng đi như lửa rần. Từ bé đến giờ

chưa bao giờ mình được thấy một số rần đông và tanh hôi bằng lần này, chẳng hiểu người ta nuôi rần để làm chi đây.

Rần đi xa, cảnh rừng trở lại với âm u hoang lạnh, cảnh miếu hoang lại được một màn từ khi rừng rợn, như đang ở trong một thế giới xa xăm huyền bí.

Mục-Niệm-Từ không ngủ được nữa, rảo bước ra ngoài, khoan thai đi bích bộ, đưa mắt nhìn khắp nơi.

Dưới ánh trăng mờ ảo, nàng giật mình thấy một đồng đá trắng do ai sắp bên cạnh một lùm cây.

Nàng chạy lại xem thấy đồng là chín cái sọ khô. Nàng đếm đi, đếm lại quả đúng 9 chiếc, không hơn không thiếu. Lối sắp cũng để thành ba lớp, dưới năm, giữa ba trên một, y như lối sắp đồ của tình quân.

Mục đích quan trọng nhất của nàng trong cuộc hành trình gian khổ này là tìm cho ra 9 cái sọ người. Nàng không ngờ, muốn tìm cho ra cũng cần phải ban ngày sáng sủa, ai ngờ tình cờ lại bắt gặp giữa lúc nửa đêm!

Lúc đầu hôm, nàng đang bận tâm vì chỗ ngủ nên vô tình không trông thấy.

Đồng sọ khô được xếp trên đỉnh một đồng đá nên nhìn thấy rất dễ dàng. Mới nhìn vào cũng thấy rùng rợn, nhưng Mục-niệm-Từ là một kẻ có gan dạ, hơn nữa đây là mục đích của nàng nên nàng vẫn không thấy sợ sệt.

Nàng lặng lẽ đưa tay sờ thử. Sọ nào cũng khô và trắng. Nàng từ từ mở cái đai của Hoàng-Nhan-Khang, đưa tay nhặt một chiếc sọ lên để đặt cái đai xuống dưới. Tay nàng chạm phải xương người lạnh lạnh vì thấm sương đêm.

Dưới ánh trăng, sọ người đưa lên mắt sâu thẳm, hai hàm răng nhả ra trắng hếu như cười với nàng. Mục-niệm-Từ chợt dạ muốn đặt nó lại chỗ cũ, không ngờ chiếc sọ cứ bám sát mấy ngón tay nàng lại như bị cắn hay nứt hết không chịu thả.

Nàng thấy lạnh cả xương sống, run sợ và tú lên một tiếng toan bỏ chạy. Nhưng nàng bỗng định thần nhìn lại thì không phải cái sọ cắn mấy ngón tay mình. Trong lúc vô ý, năm đầu ngón tay nàng đã hấu và lọt hẳn vào năm cái lỗ hổng có sẵn ở sau ót chiếc sọ. Trong lúc lúng túng không đề ý, nàng rút ra không được.

Nàng hoảng hốt, bỗng tức cười, ngồi nhìn đồng sọ, cười sảng sặc một mình.

Theo đúng lời dặn của Hoàng-Nhan-Khang nàng đặt cái đai xuống, rồi sắp lại 9 cái sọ theo thứ lớp như cũ.

Nàng đặt xong thấy yên chí, ngắm nghía đồng sọ một lát rồi tự nghĩ :

— Sư phụ của anh này chẳng biết là ai mà thích chơi sọ người. Thật là một điều quái gở quá ! Không hiểu tại sao sọ nào cũng bị lung 5 lỗ như nhau. Ai lại mất công đi đục xương ra như thế này nhỉ ?

Chính nàng cũng không ngờ sư phụ của Hoàng-Nhan-Khang đã mù mà còn có một sở thích quái lạ như vậy.

Nàng đứng tránh qua một bên, nhìn đồng sọ rồi chấp tay khẽ nhỏ.

— Xin cầu mong sư phụ khi thấy đai này, đến ngay chỗ ấy giải cứu cho chúng tôi, và cũng là đồ đệ của người. Chúng tôi cũng giống giống Dương gia một giống hào kiệt bất khuất. Vái trời phù hộ cho chàng tại qua nạn khỏi, gột rửa hết những tham vọng điên rồ, để trở về cùng nền chính đường ngay, vì dân, vì nước.

Nàng khấn xong quỳ xuống lạy luôn hai lạy trước đồng sọ khô, mắt lim dim thăm tưởng lại tình quân. Mặc dầu chân đã bị xiềng trong ngục tối, Hoàng-Nhan-Khang còn ôm nàng tỏ nhiều lời chỉ thiết, bây giờ oằn vằng vằng nơi tại. Thình lình nàng cảm thấy có một bàn tay ai nắm chặt vai mình.

Nàng hoảng sợ quá, không dám nhìn thủ, vội nhẩy vội tới phía trước, phóng qua khỏi đám sọ, rồi thủ hai tay trước ngực xong mới dám quay đầu nhìn lại. Sau lưng nàng có một bóng người mặc áo trắng xóa, đã đứng sừng sừng từ bao giờ. Người ấy đến quá gần thắm nên khi đã lại sát bên người mà nàng chẳng hề hay biết.

Mục-Niệm-Từ lại quay mình chạy nữa, nhưng mỗi khi vừa đứng lại thì kẻ ấy lại đứng sát bên mình, đập trên vai một cái nữa. Nàng cứ chạy qua chạy lại mấy lần, vẫn không thoát khỏi, nên sợ quá phải đứng im một chỗ, run rẩy hỏi :

— Người là ai, là ma hay quỷ ?

Người ấy nhón gót lên một chút, để mũi vào sát đầu nàng, hít một hơi dài rồi khèn nhỏ :

— Ô, thơm thật, thơm tho quá.

Nghe thấy tiếng người, nàng đã bớt sợ hãi Định thần nhìn lại thấy đây là gã thư sinh, mặt đẹp, tay phe phẩy cái quạt lông, đang nhìn nàng mỉm cười. Chính là Âu-dương Công-tử, một kẻ

thù lợi hại đã đuổi theo và bức sách của mẹ nàng phải tự vận trước một khách điếm ngoài ở Kinh Bắc.

Mục-Niệm-Từ vừa hãi hùng, vừa tức giận. Nhắm mắt nhắm chộp cự không nổi, nàng vội nhẩy ra xa mấy trượng. Âu-dương Công-tử lẹ như cắt vẫn hay theo bám sát bên nàng, choàng hai tay đón lại, miệng mỉm cười ra vẻ đùa cợt. Nàng vội nhẩy tung mình lui ra sáu sải. Nhưng Âu-dương Công-tử đã nắm đúng cổ tay, ôm luôn nàng vào lòng.

Mục-niệm-Từ vội chuyển sức bình sanh đẩy mạnh sức khỏi tay hắn và chạy nữa. Nhưng loay hoay mãi rồi cũng không làm sao thoát được.

Âu-dương Công-tử đứng sát bên nàng. Nếu hắn muốn bắt thì chỉ đưa tay ra là chộp được ngay. Nhưng vì thấy nàng hơi hãi, mặt mày tái xanh, tay chân lẩy bẩy, hắn thích chỉ cười tráy, thỉnh thoảng giơ vó chặn bên trái hay túm bên phải. Nàng cố gắng quít lằn tránh. Hắn cứ cười hi hi chọc mãi, không khác gì mèo đang đùa với chuột.

Nguy cấp quá. Mục-niệm-Từ rút ngay một lưỡi gươm phóng mạnh vào người hắn. Âu-dương Công-tử khiêu thường không cần đỡ, chỉ cười tit mắt nói :

— Ô, sao nóng này thế cô em ? Ngoan thủ xem nào ?

Nói xong hắn xoe bàn tay đưa thẳng trước mặt nàng, khe hở lưỡi dao vung đi rồi tay trái lẹ làng đưa từ dưới lên ôm choàng đứng ngay eo xích của Mục-niệm-Từ.

Mục-niệm-Từ quấy mạnh một cái. Nhưng cổ tay nàng lỏng đau nhói, lưỡi dao đã bị cướp mất từ lúc nào rồi.

Tức thì nàng lại bị ôm choàng lại như cũ. Tư thế này giống hệt như hôm trước nàng đã bị Hoàng-Dũng ôm lấy và đẩy tới cho Hoàng-nhan-Khang trước cửa thủ phủ.

Mạch-môn bị điếm trúng, Mục-niệm-Từ mềm rũ cả toàn thân, không còn động đậy được nữa.

Âu-dương Công-tử cười hi hi nói đùa :

— Có lạy ta làm thầy, ta sẽ tha cho lập tức.

Mục-niệm-Từ thấy Âu-dương Công-tử siết chặt lấy eo xích mình, còn một tay hắn bắt đầu sờ mó khắp châu thân. Nàng tức quá, cố sức vùng vẫy. Nhưng vì tay chân đã bủn rủn, trong người không còn một tý gân sức nào, làm sao chống cự nổi. Nàng uất quá, ngất luôn.

Một chớp sau. Mục-niệm-Từ tỉnh dậy, nàng thấy mình bị một thanh niên ôm chặt vào lòng. Trong khi thần trí hoang mang, nàng mơ màng tưởng như được nằm trong tay của Hoàng-nhan-Khang, cho nữa lìm đim đôi mắt để tận hưởng giây phút mê ly.

Nhưng một lúc sau nàng nhón lại thì kẻ ấy là Âu-dương Công-tử chứ chẳng phải tình quân. Hắn ngồi ôm nàng, đôi mắt nhìn đăm đăm như đang chờ đợi kẻ nào nữa.

Gần đó có tám cô thiếu nữ, bện toàn đồ trắng, cô nào cũng mặt mày xinh đẹp như tiên nữ. Ai vậy cũng lăm lăm cầm gương xia thẳng vào phía nàng. Họ không nói nên lời. Nàng nào cũng nhìn đồng sợ trắng hếu đang chấp chôn dưới ánh trăng, và mặt mày lấm la lấm lét lộ vẻ sợ hãi.

Đề sợ hơn nữa là trước đó có hàng vạn hàng triệu rắn đủ cỡ đang lúc nhúc, đang chong cõ nhìn thẳng về phía nàng. Con nào cũng lè lưỡi cào cào phun phì phà, mùi tanh hôi bay ra nồng nặc.

Mục-niệm-Từ căng lo lắng hơn nữa khi nhìn thấy cái đai vàng của mình đặt khi này đang nằm dưới ánh trăng, phản chiếu loé lên sáng loáng.

Mục-niệm-Từ chợt hiểu, nàng nghĩ bụng :

— Té ra tại này chờ chực nơi đây để chặn đánh vị sư phụ của anh Khang. Nếu vậy thì nguy nan quá. Sư phụ chàng chỉ có một mình làm sao chống cự nổi với bọn này, có thêm cả một bày càn độc giúp sức.

Rồi nàng lăm nhăm van vái, cầu mong sao cho vị sư phụ bí mật của Hoàng-nhan-Khang đừng đến đây nữa.

Trăng càng lên cao càng sáng rực rỡ. Âu-dương Công-tử thành thoảng ngược mặt nhìn trời như đang nóng lòng chờ đợi ai.

Nàng lại tư nghĩ :

— Tháng này cứ ngược mặt nhìn trăng hoài để làm chi đây ? Hay là hẳn đoán biết cứ hệ trăng đứng đầu thì vị sư phụ bí mật sẽ tới đây chăng ?

Bóng trăng soi vàng vạc, xuyên qua kẽ lá chòm cây, chiếu xuống mặt đất lấm chấm như gấm dệt. Rừng khuya không một tiếng động. Chỉ vắng vắng vang lên giọng dế khóc ri ri, thật là thế lương. Ngoài ra không có một tiếng gì khác nữa.

Âu-dương Công-tử cũng vẫn mãi mãi nhìn trăng ; nóng lòng chờ đợi. Hắn bỗng Mục-niệm-Từ trao lại cho một cô gái, đưa quạt lông phe phẩy, mắt cứ nhìn thẳng vào đồng sợ khô đang như răng cười dưới ánh trăng chấp chôn.

Xem thái độ của Âu-dương Công-tử, nàng đoán chắc hẳn đang chờ đợi kẻ thù nên chưa xử trí đến thân phận của mình. Vì nàng đã biết với bọn lang sói này, đời nào chúng có dạ thương người chứ chưa cho một kẻ nào trót đi xa vào tay chúng.

Thình lình đằng xa vọng lại một tiếng kèn thơ thỏ, lên lên tít tọt, mỗi lúc một đến gần quá. Nàng tưởng mình hoa mắt nhìn lầm. Nhưng sau khi định thần xem lại, Mục-niệm-Từ thấy trên vách đá hiện ra một bóng người đàn bà đang đứng sừng sững, tóc bóng xóa đang bay phất phới theo gió rừng thổi lộng lên.

Người đàn bà đang bay vút về hướng đồng sợ khô. Nhưng kèn thình lình bỗng ấy dừng lại, nghe ngác nhìn quanh. Hình như đã phát giác có người lạ ở gần đầu dây.

Mục-niệm-Từ định nhìn vị sư phụ bí mật của người yêu mình phải là một người đồng minh phi thường, thân hình oai vệ. Nhưng người đàn bà nhỏ thó, tuy sát khí đằng đằng, nhưng dù sao cũng là một kẻ nữ lưu. Vì vậy nên nàng cứ đoán đoán mãi không biết chắc chắn là kẻ này hay còn một người nào khác nữa.

Nguyên sau khi từ chiến với bọn quân hùng tại Triệu-Vương phủ, Mai-sieu-Phong được Quách-Tĩnh khâu truyền cho một số bí quyết luyện tập nội công trong lúc nhàn nhàn công làm ngựa. Mọi người chịu khổ công rèn luyện trong suốt mấy tháng trời, nên đã khỏe được chừng bán thân bất toại. Bây giờ đã đi lại được như thường rồi. Khi hay tin bọn Giang-Nam Lạc-Quái trở về quê cũ để hẹn chờ chiến đấu, mọi người cũng có ý tìm đến phục thù.

Lúc đó Hoàng-nhan-Khang lại được cử đi làm khâm sứ Đại Nam sang Nam, nên mọi người cũng đi theo.

Với ý chỉ trả thù chồng, mọi người khổ đêm đêm cứ đến giờ tý canh ba mới bắt đầu luyện nội công. Cũng vì ngại làm gián đoạn công phu luyện tập, hơn nữa sợ lộ hình tích nên Mai-sieu-Phong thông tiện đi công thuyền với Khâm-Sai. Mọi hẹn công Hoàng-nhan-Khang sẽ gặp mặt tại Tô-Châu để trừ liệu mọi kế hoạch cần thiết.

Trước khi chia tay, Mai-sieu-Phong có căn dặn đệ tử :

— Nếu dọc đường có gặp điều gì nguy nan bất trắc, cứ gửi chiếc đai vàng, trên có khắc chữ, chỉ rõ nơi nào, lập tức sẽ được giải cứu ngay.

Cũng vì lời hứa đó nên sau khi lọt vào tay bọn giặc Thái-Hồ, Hoàng-nhan-Khang mới cậy người yêu là Mục-niệm-Từ đem tin này tìm đưa lại.

Đối với Mai-siêu-Phong, Âu-dương Công-tử luôn luôn còn nhớ cái hận giết chết mấy người ái thiếp và bầu rách só làm nhục tại phủ Triệu-Vương lúc trước.

Trước hết hẳn lo đi tìm cho được Hoàng-Dung, con người đẹp mà hẳn yêu mê mẩn. Không ngờ rủi gặp Hồng-thất-Công nên phải ôm đầu chạy trốn.

Bao nhiêu oán hận thù hận đều đổ trút trên đầu Mai-siêu-Phong Thây-Sát. Âu-Dương Công-tử đã dò xét biết cứ đêm đêm đến giờ Tý, mụ ra đây luyện nội công. Hẳn quyết tâm lừa bầy rắn độc đến bao vây trả thù cũ.

Mai-siêu-Phong tuy đã bị đuổi đôi mắt, nhưng tai rất tinh tường, nghe tiếng thở và rít, mụ đoán biết ngoài người ta, phải còn những tiếng kêu rí rí và mũi tanh quanh vùng này nữa.

Thấy Mai-siêu-Phong đứng chân quan sát có vẻ thận trọng, Âu-Dương Công-tử đứng lời nói khích ngay :

— Phèn này con giặc cái hết của tung hoành được nữa rồi.

Nói xong hẳn vỗ cây quạt đánh phách một tiếng rồi định ra tay ngay nhưng bỗng có một bóng xanh loang loang từ vách đi cao bỗng xuất hiện sừng sừng trước mặt.

Âu-Dương Công-tử giật mình thụ quạt lui ra sau mấy bước đưa mắt nhìn kỹ.

Người này thân hình mảnh khảnh, mặc áo màu xanh lục, dáng điệu có vẻ thanh tao nho nhã, nhưng mặt mày ra sao chưa rõ.

Tuy đi trên cát nhưng thân hình người này là lướt bay qua không một tiếng động, chấp chớn lúc ẩn lúc hiện như ma chơi. Bỗng chốc nghe vụt một tiếng, người ấy đứng sừng sừng phía sau lưng Mai-siêu-Phong, đưa đôi mắt sáng long lanh như điện, quét vào mặt Âu-Dương Công-tử.

Lúc bấy giờ Âu-Dương Công-tử trông thấy rõ mặt mày người ấy. Trời ơi, người gì mà kỳ cục quá sức ! Thật là ba phần người bảy phần quỷ. Mũi tẹt má phồng, mắt sáng xanh lét như muốn phát ra điện lực, mặt chằm vằm như một cái mâm, khiến Âu-Dương Công-tử kinh sợ đến run mình rón ốc.

Âu-Dương Công-tử vừa định thân thì Mai-siêu-Phong đã từ từ hơi tới.

Sợ mụ ra tay trước, nên hẳn vội vàng tấn công ngay bằng cách đưa tay lên trời. Tức thì ba tên xà nõ cũng huýt sáo một lượt. Đàn rắn nhất tề cuốn cuộn tiến tới như nước thủy triều lên

Mai-siêu-Phong lắng tai nghe bầy rắn ò ạt kéo lên, tiếng rí rí mỗi lúc một gần thì cảm thấy nguy cơ đã đến, nên vội vàng phi thân nhảy lộn ra sau gần mấy trượng.

Lũ xà nõ bèn đứng gậy ra hiệu, bầy rắn như nhận được lệnh mới, chia ra từng đoàn tấn công khắp chốn, đuổi theo bám sát Mai-siêu-Phong.

Mục-niệm-Tử đưa mắt nhìn thấy mụ ấy lộ vẻ hoảng hốt thì lòng nằng cũng ngại thắm.

Thình lình Mai-siêu-Phong rút ra một chiếc roi thật dài, chuyển mình vung tay múa lên một luồng bạch quang bao bọc khắp thân mình.

Vừa lúc ấy bầy rắn cũng vừa tấn công tới nơi. Nhiều con đi đầu đã chạm phải luồng roi sát đầu văng ra xa lác.

Âu-Dương Công-tử trầm giọng thét lớn :

— Mai-siêu-Phong nữ tặc, mi khôn hồn mau nộp bộ «Cửu Âm chơn kính», ta sẽ tha cho về xứ và xi xóa hết tội lỗi xưa nay cho mà nhờ.

Mai-Siêu-Phong chẳng đáp, gia tăng công lực thêm. Ngọn roi vẩy vung rít lên như gió bão, loang loang biến thành mấy lớp bạch quang bao bọc khắp người trên một phạm vi rộng lớn.

Âu-Dương Công-tử nói lớn :

— Mày giỏi khoe tài múa roi ư ? Được lắm ! Nhưng mi liệu có đủ sức đề mùa mãi đến sáng nay không ?

Ta đứng đợi mi đây. Có biết điều, hãy nộp kính ngay bây giờ. Nếu đề muộn rồi sau đây có lạ lực van nài ta cũng không thêm nhận nữa.

Mai-Siêu-Phong vẫn làm thinh không đáp, luôn luôn lo nghĩ lối thoát thân. Mụ lắng tai nghe tiếng rắn róc rí rí bên mình mà kinh sợ. Nếu đề sơ hở bị chúng đớp cho một miếng thì toi mạng tức thì. Vì vậy nên mụ chẳng dám di chuyển đi đâu ; cứ giữ nguyên một chỗ múa roi lên vùn vụt đề che chở.

Âu-dương Công-tử càng đắc chí, ngời xuống đất nghĩ một lát, rồi nói nữa :

Mai-Siêu-Phong ! nhà ngươi gifting làm chi cuốn kính ấy nữa ? Suốt hai mươi năm luyện lập mi đi đến kết quả là thân tàn ma dại, thì còn tiếc gì mà không chịu dâng nộp cho ta để đổi thỏ thành bạn không hay hơn sao ?

Mai-Siêu-Phong đáp :

— Mi cứ đuổi hết bầy rắn trước, ta sẽ nói chuyện sau.

Ấu-dương Công-tử cười lia hủi đáp :

— Đâu có được, sao mi khôn thế? Cứ dang kinh đây rồi ta sẽ giải tán chúng ngay. Nếu chậm trễ nó cắn cho thì bỏ mạng không ai cứu kịp nổi.

Quyển Cửu âm chơn kinh là sanh mạng thứ hai của Mai-siêu-Phong. Mụ quý nó hơn cả thân mình, đời nào thuận giao cho kẻ khác! Sau khi nghe Ấu-dương Công-tử nói, mụ ngấm nghĩ :

— Ta quyết chống cự đến cùng. Đâu rồi bị độc xà cắn phải ta sẽ hủy nó để khỏi lọt vào tay kẻ khác.

Mục-Niệm-Tử bỗng nghĩ ra một cách mánh nước cho Mai-siêu-Phong trèo lên cây lách nạn. Nhưng miệng há miệng không ra vì đã bị điềm trúng huyết á khẩu.

Nàng cố gắng nói, nhưng chỉ ừ ở trong mồm như người mơ ngủ, không làm sao cho Mai-siêu-Phong nghe hiểu được. Mục-Niệm-Tử đã quên lừng đi rằng Mai-siêu-Phong bị đui cả hai mắt, đâu có nghe cũng không nhìn thấy mà leo lên.

Một chập sau, Mai-siêu-Phong hoành roi trước bụng lớn tiếng nói :

— Bà đã chịu thua rồi. Người lại đây mà nhai sách quý.

Ấu-dương Công-tử mừng rỡ, nhưng chỉ ngồi nguyền chỗ nói lớn :

— Tốt lắm, nhưng mi cứ ném lại đây là được rồi. Ta khỏi cần phải đi lại gần vô ích.

Bỗng Mai-siêu-Phong vung tay một cái và hét lớn :

— Đây, hãy nhận lấy.

Lập tức thấy Ấu-dương Công-tử ngã lộn nhào về phía sau, tiếp theo đó có mấy tiếng ầm ập như người dục hơi mất thế. Hai nàng áo trắng đứng cạnh Ấu-dương Công-tử cũng ngã lộn xuống đất.

Ấu-dương Công-tử lách lẹ lách hai vòng thoát được mấy ngọn độc trâm của họ Mai, nhưng hậu rất đau đớn khi thấy hai á chiếp của miệng nằm im hết thở ngay bên cạnh.

Vốn là một tay xưa nay không hề nhượng ai một bước, thế mà hôm nay mới bị Mai-siêu-Phong vung tay một cái mà Ấu-dương Công-tử đã kinh hoàng đến tột độ. Hẳn vợ vàng bước xa ra ngoài một đôi và quát lớn :

— Con mụ quái ác, như thế là mi đã quyết tâm tìm cái chết rồi. Từ này đừng có kêu xin hay oán trách ai nữa đây nhé.

Sau khi ném hai mũi vô hình trâm của Mai-siêu-Phong, Ấu-dương Công-tử đã ngán ngùng tới, nên hành động vô cùng dè dặt, không dám coi thường và chú quan như trước nữa.

Hắn lăm lăm dõi mắt nhìn vào con roi đang nằm trên tay Thủy không biết mụ vung lên lúc nào và sẽ đánh xa hay gần, trên hay dưới.

Bọn xà nó cứ xua rần rần tới. Trong chốc lát có trên mấy con rắn lớn đã nằm chết ngổn ngang vung quanh Mai-siêu-Phong. Nhưng cả đoàn rắn đông hàng hà sa số, Mai-siêu-Phong đâu tài đến đâu cũng không thể nào đánh chết hết cho được.

Tuy vậy nhưng Ấu-Dương Công-tử lúc nào cũng giữ thế, dang xa hơn mười trượng, và mặt luôn luôn lo ngại nhìn vào con bặc của mụ và dè phùng ám khí.

Đêm càng khuya. Trăng dần dần đã xế về tây. Mai-siêu-Phong bắt đầu lo ngại. Vì c sự nên đồng lực của con roi cũng giảm, phạm vi hoạt động thu hẹp hơn trước.

Ấu-Dương Công-tử mừng rỡ vội giục rắn khếp chặt vòng vây lại nữa. Nhưng bỗng hắn chợt nghĩ :

— Con mụ này đã ác liệt lại to gan, nếu tình bức sách nó quá, sẽ hủy tiêu cuốn kinh đi thì làm thế nào được bây giờ?

Suy nghĩ rồi y chú mục nhìn sững vào ngực của Mai-siêu-Phong vì chắc thế nào bộ chơn kinh cũng giấu nơi đây.

Còn Mai-siêu-Phong luôn luôn múa roi giữa rừng rắn độc, cảm thấy tình hình đã có phần bí đát, thỉnh thoảng thả tay vào bụng mụ để cuốn kinh, tinh thần bồn loạn và nghĩ thầm :

— Thù chồng chưa trả, chẳng lẽ ta bỏ mạng nơi chốn này sao?

Trong lúc Mai-siêu-Phong phân vân lo ngại và Ấu-Dương Công-tử đang hờ hờ chờ dịp xông vào cướp kinh, thì bỗng có một tiếng kêu rúo rít nổi lên.

Tiếng kêu sầm từ xa xầm đưa lại đặt diu, dồn dập thật thiết vào não, quả là một giọng tiêu siêu phàm thoát tục.

Mọi người đang say sưa ác chiến, bỗng nghe tiếng tiêu vọng đều bằng hoàng kinh ngọc.

Ấu-Dương Công-tử đưa mắt nhìn lên, trên một nhánh cây cao vút, thấy người quái khách áo xanh đang ngồi vắt vẻo với một viên ngọc tiêu, nhà ra những giọng rúo rít mê hồn.

Ấu-Dương Công-tử hết sức lạ lùng. Vì đâu sao bản lãnh của y không đến nỗi tệ, trang sảng vàng vạc như ban ngày, thế mà con roi này đã leo lên cây từ lúc nào, y không hề hay biết.

Lạ hơn nữa là nhánh cây bị gió rung thổi lộng lung lay như sóng, mà người ấy vẫn ngồi điềm nhiên thổi tiêu như ngồi trên bộ ván.

Kể từ ngày theo chú học tập võ nghệ đến nay, Âu-Dương Công-tử chưa hề gặp một kẻ nào có bản lĩnh siêu phàm như vậy nên lo sợ vô cùng.

Giọng tiêu càng làm ly rêu rất thì Âu-Dương Công-tử càng cảm thấy thân hồn bất loạn, trí não đặt dờ nửa tỉnh nửa say. Thình lình chàng thấy nhiệt khí trong người bốc lên ngàn ngút và tay chân tự động múa may như loạn cuồng. Chàng cố định tâm chống lại với sự cuồng nhiệt bất ngờ đó, nhưng càng cố gắng càng thấy khó chịu, hầu như không còn tự chủ được mình nữa.

Âu-Dương Công-tử đang bậm môi cố vận công chống lại sự kích thích của tiếng tiêu quái gở. Nhìn vào đoàn rắn, chàng thấy bọn chúng kéo nhau hướng về gốc cây, cùng ngóc cổ nhìn lên, múa may nhảy nhót bỏ xung quanh như đèn kéo quân.

Nhảy múa chán, cả gái và trai đều cởi hết y phục, ôm nhau kẻ vai ập má, miệng cười, chân nhảy, tay quờ quạng, chẳng khác gì là điên.

Âu-Dương Công-tử, sợ quá, thấy tình hình quá ư lợi hại không thể chống cự nổi, nên thò tay vào học lấy ra sáu mũi ngân lạng, triển lực nhắm ngay người ấy phóng tới. Âm khí vun vút lao đi, chia thành ba cặp, trên, dưới, giữa, tấn công vô cùng nguy hiểm. Âu-Dương Công-tử xưa nay nổi tiếng là tay phóng âm khí cả trăm phát không sai. Thế mà sáu mũi lao đến đều bị người ấy khẽ dùng ống tiêu gạt rơi mất hết.

Và tiếng tiêu vẫn liên miên trỗi lên réo rắt không bị dứt quãng tí nào.

Âu-Dương Công-tử đi đến mức không kềm chế nổi sự nóng bột, tay chân cứ giật lên từng cơn, quạt lia quạt liạ, nhảy nhót lảng xảng theo bọn xà nô, ái thiếp và bầy rắn độc.

Tay chân tay phải múa không dừng lại được, nhưng trí óc còn sáng suốt. Âu-Dương Công-tử nghĩ rằng, nếu tiếng tiêu này cứ thổi mãi, chắc cả bọn phải nhảy nhót quay cuồng cho đến khi liệt mà chết.

Mặc dầu trí óc mỗi lúc càng cuồng loạn, nhưng hẳn không đến nỗi quá tệ như bọn tay chân tối tăm. Vì vậy nên vừa nhảy, hẳn nghĩ ra một kế là thò lấy giẻ nút kín hai lỗ tai lại để khỏi nghe tiếng tiêu nữa là xong, may ra thoát nạn.

Nhưng không ngờ, tiếng tiêu réo rắt âm thanh sắc bén, bay tới thật xa. Dầu nhét kỹ đến đâu cũng cứ còn nghe văng vẳng. Hễ

nghe một tý âm thanh, tự nhiên ảnh hưởng đến cơ thể lập tức. Thế rồi trở nhảy nhót vẫn tiếp tục loạn xạ dưới ánh trăng gần xế bóng.

Toàn thân Âu-Dương Công-tử ướt đầm mồ hôi, hơi thở dồn dập. Hẳn liếc qua thấy Mai-siêu-Phong đang ngồi lặng yên, vận nội công chống lại ảnh hưởng của tiếng tiêu ác nghiệt.

Còn mấy nàng ái thiếp càng tệ hơn nữa! Nhiều cô quá kiệt lực ngã lộn ra đất muốn ngất. Tuy nhiên, tác dụng của tiếng tiêu vẫn hiển các cô nằm đó mà thân hình này ngược, chân cẳng giật lia, lộn lều xuống theo âm điệu của tiếng tiêu không khác gì mấy con trùng đang quẩn quại trên đồng cát.

Mục-niệm-Tử bị Âu-Dương Công-tử điềm huyết năm quây ra đất không cử động được, nhưng vẫn hiểu mọi sự xảy ra.

Tại sao vẫn nghe tiếng tiêu, tất nhiên người nàng vẫn chịu ảnh hưởng. Cũng may nàng là một gái con vẹn tiết trinh, sinh lực dồi dào, chỗ nên sự kích động không mãnh liệt lắm. Hơn nữa tay chân nàng bị điềm huyết không cử động được nên cũng đỡ khổ được nằm yên một chỗ. Mục-niệm-Tử vô cùng ngạc nhiên không biết sự thật bà này hay người đang thổi tiêu kia là sự phụ bị mặt của người yếu.

Âu-Dương Công-tử đã mệt lả, miệng khát mỗi khế, tay chân mệt mỏi. Hẳn tự nghĩ nếu không tìm nơi trốn thoát, e khó bảo toàn tánh mạng được nữa.

Trong lúc ấy, hẳn đưa răng cắn mạnh vào lưỡi cho bật máu rơi ra. Sự đau đớn đã làm phân tâm, bớt bị ảnh hưởng của tiếng tiêu trong chốc lát. Âu-Dương Công-tử thừa dịp quay lại đưa tay nắm lấy Mục-niệm-Tử rồi phi thân chạy như bay biến.

Chạy mãi thật xa khi hết cơn nghe âm thanh của giọng tiêu xa xa. Âu-Dương Công-tử mới lấy lại sự bình tĩnh thường lệ. Chàng mừng lại lau mồ hôi thở dốc, từ chối hoàn toàn rồi rượt như mới ra một cơn trọng bệnh.

Chàng như xuống mặt Mục-niệm-Tử thấy lộ lộ như gương sáng thì dục vọng lại nổi dậy, nhưng thấy không đủ sức. Suy nghĩ một chặp chàng giải huyết cho Mục-niệm-Tử và buộc nàng cùng theo về thị trấn Tô-Châu, bỏ mặc tại đó và bầy ác-xà trong rừng thâm.

Đây nhắc lại Quách-Tiêu, Hoàng-Dung sau khi điềm chỉ cho Mục-niệm-Tử ra khỏi Quy-Vân-Trang, thì trở về phòng an nghỉ.

Thế rồi cứ ngày ngày hết đi du ngoạn Thái-Hồ thì ở nhà cùng Lục Trang-chủ đàm luận rất tương đắc. Tuy vậy, nhưng lúc nào Quách-Tĩnh cũng lo lắng. Vì nếu Mạc-niệm-Từ đã thoát đi được rồi, sớm muộn gì Mai-Siêu-Phong cũng sẽ tìm tới.

Mai-Siêu-Phong là một tay ác liệt siêu phàm. Lục Trang-chủ và Lục-Quán-Anh đành rằng tài nghệ cũng vào hạng khá, nhưng vẫn không phải là tay đối thủ xứng đáng với họ. Cha con người ta đã đối xử với mình hết lòng, chẳng lẽ gặp nguy hiểm nữa làm ngơ sao phải?

Quách-Tĩnh mới hỏi Hoàng-Dung đề vấn đề, chàng nói:

— Nếu xảy ra cuộc tranh tài, chắc chắn Quy-vân-trang sẽ thảm bại. Chi bằng ta đem chuyện này ra nói thật để Lục Trang-Chủ biết. Sau đó ta khuyên người nên thả Hoàng-Nhan-Khang đi. May ra có thể tránh được cuộc đọ lực lưu huyết, làm hao tổn bao nhiêu nhân mạng vô tội.

Hoàng-Dung lắc đầu đáp:

— Không nên đâu! Theo sự trở chuyện cùng chị Mạc-niệm-Từ Hoàng-Nhan-Khang đã chứng tỏ có tâm địa vô cùng xấu xa hiểm thủ. Em khinh nó quá sức.

Bây giờ ta nên cảnh cáo trước. Nếu nó biết ăn năn phục thiện sẽ tha. Trái lại nếu vẫn tánh nết tặc ấy, thì thường cho họ một đạo xong đời. Để nó sống đã nguy hiểm mà còn làm hèn hạ chớ gì đàng họ Dương đã mấy đời trung nghĩa.

Quách-Tĩnh nghĩ thương Dương thúc Thiết-Tâm, nên không tán thành ý kiến này. Chàng cũng không muốn làm buồn lòng người yêu nên bắt sang câu chuyện khác:

— Nếu Mai-Siêu-Phong đến đây, em nghĩ nên đối phó cách nào Hoàng-Dung cười hi hi rồi vỗ vai Quách-Tĩnh nói:

Hồng-Thất-Công đã dạy chúng ta, bản lãnh kinh hồn, có như thế võ cao siêu thượng đẳng. Ta chưa có dịp thí nghiệm thử. T sao không nhân cơ hội này xem tài nghệ của hai đứa mình ra sao?

Hoàng-Dung vốn là máu huyết của Hoàng Lão Tà. Sống với cha nam phải bị ảnh hưởng, cho nên tánh tình cũng có quái lạ. T sống bên cạnh một người thuần lương như Quách-Tĩnh, năng sửa đổi được ít nhiều, tuy nhiên vẫn chưa hết hẳn tính khát khe hảo thắng.

Quách-Tĩnh thừa rõ tính người yêu hơn ai hết: Hoàng-Dung thông minh mau lẹ, tuy có chút ít ương gàn, tự phụ, nhưng rất gan và sáng trí, có nhiều quyền biến, tháo vát.

Tuy chàng chưa muốn nói trái lại ý muốn của người yêu, nhưng trong thâm tâm đã dự định sẵn một đường lối của mình. Chàng nghĩ:

— Lục Trang-chủ là người hào kiệt, đối với mình quá tốt. Nếu ông ấy rủi gặp điều tai biến. Nhiệm vụ của mình là phải tìm cách giúp đỡ ngay. Có như vậy mới đáng danh hào kiệt.

Vì vậy, nếu Quách-Tĩnh vào nạn ở lại Quy-vân-trang chờ đợi không nói tới chuyện ra đi nữa. Lục Trang-chủ cả mừng. Ông tưởng hai người đã đồng ý và mong rằng họ sẽ tiếp tục ở lại cùng mình mãi mãi. Vì ít khi mà tìm được bạn tâm đầu ý hiệp như hai người.



Sáng sớm hôm thứ ba. Lục Trang-chủ đang ngồi đàm-luận cùng Quách-Hoàng bỗng thấy Lục-Quán-Anh hơi hất bước vào, mặt mày biến sắc. Theo sau có một tên trang đình, bưng một cái mâm to, trên có phủ một tấm khăn xanh.

Lục Trang-chủ đưa tay ra dấu bảo giờ ra xem thử.

Lục-Quán-Anh đưa tay lấy chiếc khăn, thì thấy có một chiếc sọ người trắng hếu, sau ót có lông năm lỗ sâu hoắm, vừa dứt lọt 5 đầu ngón tay. Sọ này quả là của Mai-Siêu-Phong thấy sát.

Quách-Tĩnh, Hoàng-Dung đã biết trước, nên không thấy xúc động. Hai người vẫn điềm nhiên ngồi ngó, bình như chẳng thêm quan tâm đến nữa. Lục Trang-chủ thì mặt xanh như chàm, nói giọng run run vì sợ hãi:

— Của ai... đưa lại... đây. Hay là...!

Lục Trang-chủ vừa nói vừa chống hai tay nhích gần lại chiếc sọ người.

Lục-Quán-Anh vốn là một tay thiếu niên anh hùng, việc chết chóc hay cái sọ người đối với chàng không có gì đáng xúc động. Nhưng chàng hết sức ngạc nhiên khi nhìn thấy cha chàng đã lộ vẻ lo âu về việc ấy, nên vòng tay lễ phép thưa rằng:

— Lúc này có một người lạ mặt bưng mâm này đến trước cửa Trang viện. Hắn gặp tên gia đình, tỏ lời khiêu khích, rồi bỏ đi ngay. Tên gia đình mang vào trình con. Vì hắn tưởng có lẽ là việc của ai đem tặng.

Con trông thấy vội cho người ra tìm, thì tên ấy đã đi xa mất rồi. Chiếc sọ này có chỉ quan hệ mà cha có vẻ quá lưu tâm đến như thế, xin cha chỉ dạy cho con được rõ.

Lục Trang-chủ không đáp. Ông cầm chiếc sọ, dứt năm đầu ngón tay lọt vào năm cái lỗ hồng vira屹 như không, năm đũa lên cao mắt nhìn không chớp.

Lục-Quán-Anh lạ lùng quá với hỏi :

— Thưa cha, chẳng lẽ năm đầu ngón tay mà có thể đục lỗ sọ người như thế này sao ?

Lục Trang-chủ ngắm nghía chiếc sọ rồi liếc sang nhìn Hoàng-Dung, Quách-Tinh. Thấy cả hai đều giữ sắc diện bình thường không hề xúc động, ông hết sức thần phục, không ngờ hai nhà mà can đảm như vậy.

Ông gật đầu trả lời câu hỏi của Lục-Quán-Anh rồi suy nghĩ một chút trước khi ra lệnh :

— Con hãy truyền cho bọn gia nhân tức tốc soạn hết thứ gì đáng giá, bảo vệ mẹ con ra hôn núi bí mật giữa Thái-tý nạn. Ngay từ giờ phút này, tất cả các trại chủ và đầu lĩnh ở chỗ này không được đi ra ngoài đầu chỉ đi một bước hay trỏ chỏe lá.

Dẫn mọi người, nếu thấy Quy-Vân-Trang bị tai nạn, bao hay bị đốt cháy, nhất thiết không được đến giải cứu.

Con nên dặn cho họ biết rằng, đây là khẩu lệnh của ta tuyệt đối tuân theo đây nhé.

Lục-quán-Anh càng ngạc nhiên, hỏi :

— Tại sao phải ra lệnh tàn cự cấp tốc và cấm chủ trại ở ngoài như vậy, thưa cha ?

Lục Trang-chủ cười lớn, nhìn Quách-Tinh và Hoàng-Dung nói :

— Mấy ngày qua, tại hạ rất sung sướng được hội cùng vị. Những tưởng duyên hèo mấy được hên bi để cùng sống, nhau lâu dài thỏa lòng mong ước. Nhưng hiem một nỗi có bất ngờ không may sắp xảy ra tại đây, nếu kịp thời sắp đặt hại đến quý vị.

Cách đây mấy năm, tại hạ có đợc chạm với hai kẻ th nghệ quá cao, vượt tại hạ nhiều quá. Kẻ ấy lại vô cùng ác độc, mạng người như cỏ rác, mà bản lĩnh thì quá mức lỗi lạc.

Chúng đang chuẩn bị đến đây báo cứu, không phải không muốn lưu nhi vị ở lại tề xá, nhưng vì tại hạ sắp mang lớn. Chúng ta phải chia tay từ nay. Nếu may ra thoát khỏi của kẻ thù, thì duyên hèo mấy chắc sẽ có ngày được tái ngộ

Trót làm thân nam nhi, bốn bề là nhà, nếu chúng ta còn sống sẽ có tìm nhau cho lý được.

Nói xong, Lục Trang-chủ báo tên tiêu đồng hầu bên cạnh :

— Mấy vào kho lấy 40 lượng vàng đem ra đây lập tức.

Tên thư đồng cúi đầu vâng dạ, Lục-quán-Anh nhìn thấy sắc điệu Lục Trang-chủ quá trạng nghjêm cũng không dám thừa thêm lời nào nữa, lảng lạng ra ngoài lo liệu mọi việc.

Một chập sau, tiêu tiêu đồng bưng ra một mâm vàng-đỏ chói.

Lục Trang-chủ đưa hai tay tiếp lấy, cung kính trao cho Quách-Tinh và Hoàng-Dung và nói những câu thật chí tình :

— Thấy cô nương tài sắc song toàn và Quách-thế-huynh đáng mặt anh hùng hảo hán, tại hạ mong hai vị sau này trở thành đôi uyên ương, đợc duyên cang lậ.

Ngày vui của nhi vị chưa biết lúc nào. Chừng ấy chưa chắc tại hạ có còn được sống sót trên cõi đời này hay không để đến chia vui và chúc đôi bạn hưởng tròn hạnh phúc.

Vậy hôm nay gọi chột lẽ mọn để tỏ lòng ái mộ của người bạn này. Mong nhi vị đừng từ chối.

Hoàng-Dung ngạc nhiên quá, tự nghi :

— Ông này quả có cặp mắt tinh đời ! Ta già trai không qua mặt ông ta được, chẳng hiểu vì sao ông dám chắc hai đũa ta sau này sẽ lấy nhau.

Nàng cảm thấy e lệ, đôi mắt chớp chớp, má đỏ hồng hồng.

Quách-Tinh tánh chất thực thà, không khách sáo, nên chấp tay bái tạ rồi nhận lấy mâm vàng nhét vào hai túi.

Hoàng-Dung thấy ý trung nhân không có lời nào cải chính, mà lại còn thích chí liếc mình cười, thông cảm, nên trong thâm tâm cảm thấy vô cùng sung sướng.